

Betragtning, at der for nærværende Tid ikke foreligger hverken faglige eller avlsmæssige Grunde til at kræve det Tilskud, som Husdyrloven tilmaaler Husdyrbruget, nedsat. Imidlertid har jo Sparekommissionen sat sit Stempel ogsaa paa Husdyrloven. Og saa den skal strækkes paa Sparesystemets Prokrustes-Seng, og der er ikke noget at sige dertil. Landbruget erklærer sig jo rede til at ville være med til at reducere de Beløb, der ere stillede til Husdyrbrugets Raadighed, med noget som fra 250,000—300,000 Kr., og i det væsentlige er vel ogsaa dette Beparelseskraav honoreret ved den Behandling af Lovforslaget, som Folketinget har ladet det blive til Del.

Det er jo rigtigt, at Udgifterne paa Husdyrloven falde i 3 Hovedgrupper, som af den højtærede Minister paapeget. Den første Gruppe, Tilskuddene til Præmiering ved Skuerne, beslaglægger vel nok en 310,000 Kr., og paa denne Konto tilsigtede det oprindelige Lovforslag at spare 127,000 Kr. Paa den anden Konto, til Avlsforeninger, medgaar der nu 400,000 Kr., af hvilke der tilsigtedes sparet 144,000 Kr., og endelig til „Andre Foranstaltninger“ medgaar der lige ved 325,000 Kr., og det var her Hensigten at spare 40,000 Kr., saaledes at den samlede Beparelse kom til at andrage i alt 311,000 Kr. Ved Behandlingen i det andet, høje Ting er imidlertid indført ikke faa Ændringer, som i væsentlig Grad paavirke disse Beparelser, saaledes at Beparelserne blive større paa nogle, mindre paa andre Poster end i det oprindelige fremlagte Lovforslag. Man har villet indvinde Beparelserne i Husdyrloven paa 2 Maader, dels ved en Nedsættelse af Beløbene og dels ved skærpene Betingelser, saaledes at de reducerede Midler kunde komme til at støtte Forfølgelsen af rationelle Avlsprincipper.

Den væsentligste af de Ændringer, der ere indførte i Folketinget, og den, som har den største økonomiske Rækkevidde, er jo Ændringen i § 1, Punkt 1, hvorefter Statstilskuddet til Landboforeningernes Skuer skal være lig det Beløb, som Foreningerne selv anvende til Præmiering i Stedet for som oprindeligt foreslaaet kun lig det halve Beløb. Ved denne Ændring har man sikkert villet holde Haanden over de smaa Landboforeninger, og jeg vil dertil sige, at jeg for mit Vedkommende kan være med til at unde de smaa Landboforeninger alt muligt godt, men det er dog egentlig mindre de smaa Landboforeningers Vækst og Trivsel, det kommer an paa i denne Forbindelse, end

Husdyrbrugets rationelle Støtte og Ophjælpning. De store Samlagsskuer udøve jo sikkert en ganske anden betydningsfuld Indflydelse paa Avlen end de smaa Skuer, og der var jo i det oprindelige forelagte Forslag den Bestemmelse, at der til disse Samlagskuer kunde ydes 20 pCt. mere end det Beløb, der ydes til de enkelte Landboforeningers Skuer. Det er jo nu reduceret til 10 pCt. Ministeren erklærede under Forhandlingen i det andet Ting med Hensyn til denne Ændring, at han var bleven overmandet, men ikke overbevist om dens Rigtighed, og jeg for mit Vedkommende føler mig heller ikke overbevist om, at denne Ændring er faglig hensigtsmæssig. Jeg vil ogsaa dertil sige, at det forekommer mig at være et Spørgsmaal af sekundær Betydning, om en Præmietager fremtidig skal nøjes med 15 Kr., hvor han for har faaet 20 Kr. Det, der dog er det afgørende, det vigtigste i denne Forbindelse, er Dyrets Plads i Præmierækken og ikke netop det Præmiebeløb, der bliver Manden tildelt. Hvis vi havde Penge nok, skulde jeg ikke have det mindste imod denne Ændring i § 1, thi, som sagt, jeg kan unde ogsaa de mindre Foreninger alt muligt godt, men Ulykken er, at man ved at beslaglægge 57,000 Kr. mere paa denne Konto tvinges til at fare haardt frem paa andre Punkter, hvor jeg mener, at det gør Skade. Her falde mine Anskuelser meget sammen med de Betragtninger, der ere komne til Orde fra de ærede Medlemmer, der allerede have talt. Jeg kan se, at der navnlig i jydskke Egne kan være forbundet Vanskeligheder med at etablere Samlagskuer paa Grund af den ringe Befolknings-tæthed, og jeg kan her udtale, at for saa vidt det skal blive nødvendigt at vende tilbage paa dette Punkt til det oprindelige Lovforslag, altsaa nøjes med det halve Tilskud i Forhold til Foreningernes eget Tilskud, vilde jeg anse det for meget ønskeligt, om der maatte kunne findes Veje og Midler, f. Eks. gennem en større Bevægelsesfrihed for den højtærede Landbrugsminister, til at komme Foreningerne i de tyndt befolkede Egne til Hjælp med et forhøjet Tilskud, som, det kan jeg godt se, under de Omstændigheder maatte siges at kunne være paa sin Plads.

Med Udvalgsbehandlingen for Øje kunde jeg ønske her at pege paa nogle Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag, og det saa meget mere som jeg ikke faar Førstehaands Adgang til at lade min Anskuelse komme til Orde indenfor Udvalget, idet jeg ved denne Lejlighed kun taler som Stedfortræder for min Partifælle, det ærede